

των όλων και απροσθίκτη όπως το κeno διαστήμα (...). Το μυστικό της τέχνης είναι ότι αποκαλύπτει το υπερατομικό με το μέσο της ατομικότητας, τον «οχι - εαυτο» με το μέσο του «εαυτου, το αντικείμενο με το μέσο του υποκειμένου.

2

Δε γυρεύω την αλήθεια
δεν καταστρέφω το λάθος,
γιατί ξέρω ότι και τα δυο δεν είναι τίποτα,
οτι και τα δυο είναι οχι μορφες·
ουτε όμως το Αδιαμορφωτο είναι «τίποτα»,
αλλά ουτε και «οχι τίποτα».

Ο Εκτος Πατριάρχης

3

Η παγκοσμια τάση προς την ατομικοποίηση φαίνεται να στοχεύει προς μια εστίαση και εκταση της συνειδησης που τελικά κάνει ικανο το συμπαν να αποκτήσει συνειδηση του εαυτου του. Η συνειδητοποίηση αυτου του σκοπου επισυμβαίνει ακριβώς στη μεση αναμεσα στο πιο μικρο και το πιο μεγάλο «οργανικο» συστημα του συμπαντος: το ατομο (Α) και το ηλιακο συστημα (Σ), αναμεσα στα οποια ο ανθρωπος (Μ), απο την αποψη μεγεθους, βρίσκεται στη μεση. Μ αλλα λογια, το μεγεθος ενος ατομου σε αναφορά με το μεγεθος ενος ανθρωπου είναι (περιπου) ισο με το μεγεθος του ανθρωπου σε αναφορά με το μεγθος του ηλιακου συστηματος: $(Α:Μ = Μ:Σ)$, συμφωνα με τον υπολογισμο ενος διαπρεπους συγχρονου επιστημονα (Λεχοντ γτι Νονι): Μονο που αυτη μπορεί να είναι μια πολυ χοντρικη εκτιμηση, είναι αρκετα ενδεικτικη για να αποκαλυψει το γεγονος οτι η συνειδηση είναι ενα φαινομενο που βρίσκεται καπου στη μεση αναμεσα σε δυο απειροτητες: το απειρα μικρο και το απειρα μεγαλο. Η απειροτητα λοιπον είναι ενα απο αυτα τα ιδεωδη που, εκτος απο το ποιητικο τους συναισθηματικο περιεχομενο, τίποτα δεν το κατοχυρωνει· και το ιδιο ισχυει για την αιωνιοτητα. Είναι και οι δυο «απολυτες» μηδενικες αξιες, με τις οποιες ενεργουμε οταν εχουμε φτασει το οριο του νοητου και μπαινουμε στο χωρο της καθαρης αφαιρεσης, της μη - πραγματικότητας, καταληγοντας στη στασιμη συλληψη του Απολυτου. «Καθε αληθινη γνωση πρεπει να είναι μια βαθμιαια αποκαλυψη των κατωτερων η πιο αφηρημενων με ορους της ανωτερης η πιο συγκεκριμενης οφειων της πραγματικότητας», οπως το εκφραζει ο Τζ. Σ. Χαλταϊν. Και η πιο συγκεκριμενη οψη της πραγματικότητας είναι του οργανισμου, η οργανικη σχεση όλων των δυναμεων και μορφων, στις οποιες κανενα τμημα δε μπορεί να εχει νοημα καθαυτου και «κανενα τμημα δε μπορεί να κατανοηθει παρα με αναφορά προς το ολο».

Μανιφέστο του Change με αλλα λογια
(αποσπασμα)

Η γλωσσα, αλλαζοντας, αλλαζει τα πραγματα. Συνοδευοντας ολα τα αλλα υλικά κινήματα των ανθρωπων.

Αλλα η γλωσσα είναι χτυπημενη απο την προκαταληψη που επιτιθεται στα μεγαλα διαφανη. Αυτη που είναι το ιδιο το κίνημα, μουσκεμενη στα πιεστα

του ποθου, διαποτισμένη στο νερό της γεύσης, περνάει για το αορατό η η αφαιρεση. Στα ματια του προκαταλειμμένου ιδεαλιστη — η θετικιστη — περνάει για μη πραγματικη, ενώ αυτη δινει στο πραγματικο παρουσια και ορατοτητα. Δειχνει, πιο γρηγορα απο το χερι. Είναι το ανθρωπινο χερι μεταφερμενο με μια ταχυτητα σχεδον χωρις ορια. Τη χωρις ορια δυναμη της μεταβολης, αυτη θα τη σχεδιασει.

Επιφορτισμένη, καθολου να επικοινωνησει, αλλα ετσι να μεταφερει και να μεταμορφωνει. Και ετσι, κινουμενη¹ διπλα χωρις διακοπη.

Δηλωνω με τα χερια μου ενα φραγμα αντιθετα σ ενα ρευμα νερου: το νερο θ ανεβει, αλλα επισης θα μετατεθει και θα ξεχειλσει απο καθε πλευρα και θα κινηθει¹ εκει.

Η γλωσσα κανει το νερο του σωματος ν ανεβει. Απο αυτη φορτιζεται και κυλαει, απ ολες τις πλευρες, αρδευση των μακρινων εδαφων. Μεταμορφωση των απομακρυσμενων δυναμεων. Αλλαγη του νερου σε φωτια και σε τυπο.

1. Οι αναγνώστες της Υδρίας (τεύχη 17, 24 και 27—30) θα βλέπουν ευκολα την επιδραση του Μ. Ζους σ αυτές τις γλωσσικές ιδέες του Change, περιοδικου πρωτοπορειακου κατα τ άλλα. Ο Ζους μιλάει γι αυτή την κίνηση-δράση με την επιγραμματική του διατύπωση: κινητικό - που κινάει - το κινούμενο. Πρέπει όμως, ακόμη, να σημειώσω πως τις ιδέες αυτές τις βρίσκω πολύ συγκρατημένες, για την Υδρία, και πιο πολύ λογοτεχνικές παρα ουσιαστικές, όπως θα ταιριαζε στη φύση και στη μαχητικότητα της.

ΠΕΤΡΑ 10

Αφου ολα ινε γιρο μας κε ξερουμε πως ολα οσα κανουμε σ αφτι τι ζοϊ που φτιαξαμε πανε στραβα, γιατι ζουμε ετσι;

Μια πετρα μπροστα μας, μια σταγονα φτανουν: οσα σκεφτομαστε κε βαζουμε αφο που εχουμε για εαφο να κανι πος ζι, οδινουν αμεσος, φενοντε χοντρα, τρομαγμενα.

Γιατι δε ζουμε λαϊκα, εροτικα; Γιατι δε ζουμε με τιν ιδια τι ζοϊ κε τα πραγματα τις;

Δε μας λιπι; Γιατι οχι στο λεφκο, εφτιχιμενο επιπεδο, αφου να! να τα ολα;

Γιατι;

(Γιατι ξεχασαμε τη γλωσα).

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Δημοτικό

κατο στου χαρου τα νερα στου χαρου τις θρисуλες
πλιενουν εκι τρις λιγερες κε τρις καμαρομενες
γι μια πλιενι τους αροστους η γι αλι τις λεχονες
κι ι τριτι ι καλιτερι πλιενι τους λαβομενους.